

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

ATALAY ÖZTÜRK / TÜRKİYE

(Başvuru no. 54890/09)

KARAR

STRAZBURG

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2013. Bu gayriresmi çeviri, Adalet Bakanlığı, Uluslararası Hukuk ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü, İnsan Hakları Daire Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme'yi bağlamamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, Uluslararası Hukuk ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü, İnsan Hakları Daire Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

Başkan,

Guido Raimondi,

Yargıçlar,

Işıl Karakaş,

Dragoljub Popović,

András Sajó,

Nebojša Vučinić,

Helen Keller,

Egidijus Kūris,

ve **Bölüm Yazı İşleri Müdürü** Stanley Naismith'in katılımıyla, 7 Ocak 2014 tarihinde Daire halinde toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm), davalı Hükümet ve başvuran tarafından sunulan görüşleri dikkate almak suretiyle, yukarıda belirtilen 5 Ekim 2009 tarihli başvuruya ilişkin olarak gerçekleştirilen müzakereler sonucunda aşağıdaki kararı vermiştir:

OLAYLAR

1. Başvuran Atalay ÖZTÜRK, 1976 doğumlu bir Türk vatandaşı olup, şu anda, Muğla cezaevinde olup, hakkında verilen hapis cezasının infazı devam etmektedir. Başvuran, Mahkeme önünde, İzmir'de görev yapan Avukat Y. Kavak KILINÇ tarafından temsil edilmiştir. Türk Hükümeti ("Hükümet") ise, kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

A. Davanın koşulları

2. Dava konusu olaylar, taraflarca ibraz edildiği şekliyle, aşağıdaki gibi özetlenebilir.

3. Başvuran, 14 Kasım 2005 tarihinde, saat 1.05'te, bir bar kavgasına karışmış ve bu kavga U.K.'nin hayatını kaybetmesine neden olmuştur. Olay sırasında başvuran da yaralanmıştır. Ardından, başvuran, kısa bir süre kayıplara karışmıştır.

4. Başvuran, aynı tarihte, saat 9.17'de, polisi aramış ve kendisini U.K.'nin katili olarak tanıtmıştır. Telefon görüşmesinin kayıtları, polis tarafından hazırlanan ihbar kayıt tutanağında yer almaktadır. Söz konusu kayıtlardan, başvuranın teslim olmak istediği, ancak maktulün yakınlarının tepkisinden çekindiği anlaşılmaktadır.

5. Başvuran, daha sonra, belirtilmemiş bir tarihte polise teslim olmuştur. Ardından, kavga sırasında vücudunda meydana gelen yaralanmaların tedavi edilmesi amacıyla, polis eşliğinde hastaneye götürülmüştür.

6. Aynı gün düzenlenen sağlık raporunda, başvuranın sol kaşında, muhtemelen bir kurşundan kaynaklanan sıyrıkların mevcut olduğu ve ayrıca sol el bileğinde bir kurşun deliğinin bulunduğu belirtilmiştir.

7. Polis memurları, saat 11.30'da hastaneye gelerek, başvuranın polisle gerçekleştirdiği telefon görüşmesinin yazılı kayıtlarındaki alıntılarını içeren bir ifade zaptı hazırlamışlardır. Bu belgede; başvuranın, polisi aradığında, polis amirine, kaybettiği cep telefonunu aramak maksadıyla bara gittiğini ve söz konusu kavgaya şahit olduğunu söylediği belirtilmiştir. Söz konusu belgede yazılanlara göre, birkaç kişi başvurana saldırmış ve başvuran da kendisini savunmak maksadıyla silahını çekmiştir. Kavga sırasında, silahını elinden almak istediklerinde ise, silah kazara ateş almıştır. Ayrıca, ifade zaptında, başvuranın, telefon görüşmesinin ardından, İzmir'de, polis memurlarına teslim olduğu, sonrasında hastaneye götürüldüğü, hastanede sol kaşına dikiş atıldığı ve kırılan sol elinin de alçıya alındığı belirtilmiştir. Başvuranın, hakları kendisine hatırlatıldıktan sonra, avukatıyla telefon görüşmesi yapmasına izin verilmiş ve kendisi, avukatı olmadan polise ifade vermeyi reddetmiştir. Başvuran ve babası, ifade zaptını imzalamışlardır.

8. Yine aynı gün, Selçuk Sorgu Hâkimi, başvuranın, iyileştikten sonra Selçuk Cumhuriyet Savcısı önüne getirilmesi için bir karar çıkarmıştır.

9. İzmir Sulh Ceza Hâkimi, 15 Kasım 2005 tarihinde, başvuranı, hastanede, avukatı eşliğinde sorguya çekmiştir. Başvuran, söz konusu olay esnasında aldığı yaraların halen iyileşmemiş olması nedeniyle ifade vermeyi reddetmiş ve savunmasını, davaya bakan mahkeme önünde yapacağını belirtmiştir. Hâkim, başvuranın, hastaneden taburcu edilmesinin ardından ifadesinin alınmasını sağlamak amacıyla, başvuran hakkında geçici tutuklama kararı vermiştir.

10. Başvuran, 28 Kasım 2005 tarihinde, Selçuk Cumhuriyet Savcısı'nın huzuruna çıkarılmış ve ifade zaptında yer alan bilgilerin doğru olmadığını beyan etmiştir. Başvuran, polisle yaptığı telefon görüşmesinin yanlış anlaşıldığını ve yanlış şekilde kayda geçirildiğini ileri sürmüştür. Ayrıca, başvuran, söz konusu tarihte üzerinde silah bulunmadığını belirtmiştir. Başvuran, savcıya ifade verirken, avukat yardımından faydalanmıştır.

11. Selçuk Sulh Ceza Hâkimi, aynı tarihte, başvuranı, avukatı eşliğinde sorguya çekmiştir. Başvuran, maktulle aralarında bir kavga çıktığını ve maktulün elindeki silahı almaya çalıştığı esnada, maktulün vurulduğunu beyan etmiştir. Başvuran, kendisini savunmaya çalışırken silahın ateş aldığını ileri sürmüş ve ayrıca, olay sırasında üzerinde silah bulunmadığını belirtmiştir. Sorgu sona erdiğinde, hâkim, başvuranın tutuklanmasına karar vermiştir.

12. İzmir Adli Tıp Kurumu tarafından düzenlenen 2 Aralık 2005 tarihli otopsi raporunda, maktul U.K.'nin uzun mesafeden yapılan bir atışla kafasından vurulduğu, maktulün ölüm sebebinin, ateşli silah yaralanmasına bağlı kafatası kırığı, beyin sapı harabiyeti ve beyin zarı kanaması olduğu belirtilmiştir. Ayrıca, raporda, maktulün kanında 103 mg/dl etil alkole rastlandığı belirtilmiştir.

13. İzmir Cumhuriyet Savcısı, 21 Aralık 2005 tarihinde, Ağır Ceza Mahkemesine, başvuran hakkında kamu davası açmıştır. Bu iddianame kapsamında, başvuran, U.K.'yi kasten öldürmekle itham edilmiştir.

14. Yargılamalar esnasında, Ağır Ceza Mahkemesi, olay tarihinde barda bulunan bazı tanıkları dinlemiştir. Barın sahibi S.O., ifadesinde, U.K. ile aralarında bir süre tartışma yaşandığını ve tartışma esnasında U.K.'nin birkaç kez silahını çektiğini, daha sonra başvuranın bara geldiğini, U.K.'nin başvurana tartışmaya başladığını ve başvuranın üzerine saldırdığını beyan etmiştir. S.O., silah seslerini duyduğunu ancak olayı bizzat görmediğini belirtmiştir.

15. Bir diğer tanık V.S., Cumhuriyet Savcısı ve Sulh Ceza Mahkemesi önünde verdiği ilk ifadesinde, başvuranın bara girdiğini, kendisine ve maktule hakaret ettiğini ve ardından ateş etmeye başladığını belirtmiştir. Daha sonra ise, V.S., davaya bakan mahkeme önündeki ifadesinde, başvuran ile maktul arasında bir tartışma yaşandığını, maktulün silahını başvurana doğrulttuğunu ve başvuranın da silahı maktulün elinden almaya çalıştığını beyan etmiştir. V.S., kavga esnasında birisinin sert bir cisimle kafasına vurması sonucunda bilincini kaybettiğini belirtmiştir.

16. I.K., ifadesinde, başvuranın, cep telefonunu aramak maksadıyla bara geldiğini, sonrasında ise kavga çıktığını, U.K.'nin eli cebinde başvuranın üzerine yürüdüğünü, bu esnada kendisinin bardan ayrıldığını ancak silah sesini dışarıdan duyduğunu, döndüğünde ise maktulü yerde yatar vaziyette, V.S.'yi ise maktulün elindeki silahı alırken gördüğünü beyan etmiştir.

17. A.D., ifadesinde, barda çıkan kavgada, U.K.'nin silahını çektiğini ve havaya ateş ettiğini, başvuranın ise silahı U.K.'nin elinden almaya çalıştığını belirtmiştir.

18. İzmir Ağır Ceza Mahkemesi, 6 Temmuz 2006 tarihinde, başvuran hakkında, kasten adam öldürme suçundan mahkûmiyet kararı vermiştir.

19. Yargıtay, 22 Kasım 2007 tarihinde, usuli gerekçelerle, ilk derece mahkemesinin kararını bozmuştur.

20. Ağır Ceza Mahkemesi, 8 Nisan 2008 tarihinde, başvurunu, kasten adam öldürmekten suçlu bularak, 25 yıl 10 ay hapis cezasına mahkûm etmiştir. Söz konusu mahkeme, başvuran hakkında mahkûmiyet kararı verirken, başvuranın, dava süresince dile getirdiği, olay sırasında üzerinde silah bulunmadığı, kendisine silahla saldırıldığı ve bu nedenle kendisini savunmak zorunda kaldığı şeklindeki ifadelerini dikkate almıştır. Ağır Ceza Mahkemesi, dava dosyasının içeriğini, ifade zaptını, dava dosyasındaki tüm belgeleri ve V.S.'nin ilk ifadesini göz önünde bulundurarak, başvuranın savunmasının inandırıcı olmadığı kanaatine varmıştır. Söz konusu mahkeme, diğer hususların yanı sıra, başvuran ile maktul arasındaki mesafeyi, yapılan atış sayısını ve olayın koşullarını dikkate alarak, başvuranın kasten ateş etmek suretiyle U.K.'yi öldürdüğünün sabit olduğuna karar vermiştir.

21. Yargıtay, 23 Temmuz 2009 tarihinde, mahkûmiyet kararını onamıştır.

B. İlgili iç hukuk ve uygulamalar

22. Söz konusu tarihte yürürlükte olan ilgili iç hukuk ve uygulamalar, *Salduz / Türkiye* ([BD], no. 36391/02, §§ 27-44, 27 Kasım 2008) davasında verilen karar kapsamında açıklanmaktadır.

ŞİKÂyetLER

23. Başvuran, Sözleşme'nin 5/3 maddesine dayanarak, tutukluluk süresinin uzunluğundan şikâyetçi olmuştur. Başvuran, ayrıca, Sözleşme'nin 5/4 maddesini öne sürerek, tutukluluğuna karşı itiraz sürecinde duruşma yapılmadığını belirtmiştir.

24. Başvuran, Sözleşme'nin 6/1 ve 6/3 (c) maddelerine dayanarak, hastanede polis tarafından ifadesi alındığı esnada avukata erişiminin

engellenmiş olması nedeniyle kendisini savunma hakkının ihlal edildiğini ileri sürmüştür. Başvuran, ayrıca, söz konusu ifadenin, hakkında mahkûmiyet kararı verilirken delil olarak kullanıldığını belirtmiştir.

25. Başvuran, son olarak, Sözleşme'nin 6/1 ve 13. maddelerine dayanarak, hakkındaki ceza yargılamalarının süresinin makul süre şartına uygun olmadığını ve yargılamaların uzunluğuna itiraz edebileceği etkin bir iç hukuk yolunun bulunmadığını öne sürmüştür.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

A. Başvuranın gözaltında avukat yardımından faydalandırılmadığı iddiası ve yargılamaların adil olup olmadığı hususu hakkında

26. Başvuran, Sözleşme'nin 6/1 ve 6/3 (c) maddelerine dayanarak, hastanede polis tarafından ifadesi alındığı sırada avukat yardımından faydalandırılmadığından şikâyetçi olmuştur. Başvuran, aynı zamanda, hastanede alınan ifadesinin, daha sonra hakkında mahkûmiyet kararı verilirken delil olarak kullanıldığını belirtmiştir.

Sözleşme'nin 6/1 ve 6/3 (c) maddeleri aşağıdaki gibidir:

“1. Herkes davasının, (...) cezai alanda kendisine yöneltilen suçlamaların esası konusunda karar verecek olan, (...) bir mahkeme tarafından, (...) makul bir süre içinde görülmesini isteme hakkına sahiptir.

...

3. Bir suç ile itham edilen herkes aşağıdaki asgari haklara sahiptir:

...

(c) Kendisini bizzat savunmak veya seçeceği bir müdafinin yardımından yararlanmak; eğer avukat tutmak için gerekli maddî olanaklardan yoksun ise ve adaletin yerine gelmesi için gerekli görüldüğünde, resen atanacak bir avukatın yardımından ücretsiz olarak yararlanabilmek”

27. Hükümet, ilk olarak, Sözleşme'nin 35/1 maddesi uyarınca, iç hukuk yollarının tüketilmesi kuralına uyulmadığı gerekçesiyle, Mahkemeden, başvurunun bu bölümünün reddedilmesini talep etmiştir. Hükümet, başvuranın, şikâyetlerinin esasını ulusal mahkemeler nezdinde dile getirmediğini belirtmiştir.

28. Mahkeme, başvuranın şikâyetlerinin, aşağıda belirtilen gerekçelerle, her halükarda kabul edilemeyecek olması nedeniyle, Sözleşme'nin 35/1. maddesi kapsamında iç hukuk yollarının tüketilip tüketilmediğinin tespitine gerek olmadığı kanaatindedir.

29. Mahkeme, ceza gerektiren bir suçla itham edilen herkesin, gerektiği takdirde resmi olarak tayin edilen bir avukat tarafından etkin bir şekilde savunulması hakkının, adil yargılamanın temel ilkelerinden birisi olduğunu hatırlatmaktadır (bk. *Salduz / Türkiye* ([BD], no. 36391/02, § 51, 27 Kasım 2008). Sözleşme'nin 6. maddesi uyarınca, ceza yargılamalarının adil olabilmesi için, kural olarak, şüphelinin, gözaltına alındığı veya tutuklandığı andan itibaren bir avukat tarafından temsil edilme imkânından faydalandırılması gerekir (bk. *Dayanan / Türkiye*, no. 7377/03, §§ 30 ve 31, 13 Ekim 2009).

30. Somut davada, kavganın ardından, başvuranın polisi arayarak olaylar hakkında bilgi verdiği ve teslim olmak istediğini söylediği, polisin, söz konusu telefon görüşmesinin yazılı kayıtlarından alıntılarını içeren bir ifade zaptını hazırladığı ve başvuranın ifadesini almak amacıyla kendisini hastanede ziyaret ettiği, başvuranın avukatı olmadan ifade vermeyeceğini söylemesi üzerine ifade alma işleminin sonlandırıldığı ve ifade zaptının başvuran, başvuranın babası ve polis memurları tarafından imzalandığı tartışma konusu değildir.

31. Mahkeme, hastanede polis tarafından ifade alma işleminin gerçekleştirildiği sırada, başvuranın esasında gözaltında olmadığını ve kendisinin suçlu olduğuna dair herhangi bir beyanda da bulunmadığını gözlemlemektedir. Başvuran, sadece, avukatı olmadan ifade vermeyeceğini

belirtmek suretiyle ifade zaptını imzalamıştır. Mahkeme, ayrıca, başvuranın, Cumhuriyet Savcısı ve Sulh Ceza hâkimi huzurunda ifade verirken avukatının da yanında hazır bulunduğunu kaydetmektedir.

32. Mahkeme, yukarıda belirtilen hususları dikkate alarak, somut davanın koşullarında, başvuranın, gözaltında avukat yardımından faydalandırılmadığı şeklindeki iddiasının doğru olmadığını kaydetmektedir.

33. Mahkeme, başvuranın polisle yaptığı telefon görüşmesinin kayıtlarının, hakkında mahkûmiyet kararı verilirken delil olarak kullanılmış olması hususuyla ilgili olarak, öncelikle, ulusal mahkemeler tarafından yapıldığı iddia edilen maddi ve hukuki hataların konu olduğu bir başvurunun, söz konusu hataların Sözleşme’de öngörülen hak ve özgürlüklerin ihlaline yol açma olasılığı bulunmadığı sürece, Mahkemenin inceleme alanına girmeyeceğini hatırlatmaktadır. Delillerin kabul edilebilirliği ve ilgili diğer hususlar, ulusal kanunlarla düzenlenir ve sunulan delilleri değerlendirme görevi, kural olarak, ulusal mahkemelere aittir. Mahkemenin görevi, başvuranın, hüküm cezalandırıldığı suçlar kapsamında suçlu veya masum olduğunu incelemek değildir. Mahkemenin görevi, delillerin toplanma şekli de dâhil olmak üzere, yargılamaların bir bütün olarak adil olup olmadığını tespit etmektir (bk. *Schenk / İsviçre*, 12 Temmuz 1988, § 46, Seri A no. 140 ve *García Ruiz / İspanya* [BD], no. 30544/96, § 28, AİHM 1999-I).

34. Bu nedenle Mahkeme, savunma makamının haklarına saygı gösterilip gösterilmediğini de dikkate alarak, yargılamaların bir bütün olarak adil olup olmadığını tespit etmelidir. Bu bağlamda, Mahkeme, davanın iki derecede görüldüğünü, ceza yargılamaları süresince başvuranın bir avukat tarafından temsil edildiğini ve başvurana, dava sürecinde, delillerin kabul edilebilirliğine itiraz etme imkânı verildiğini kaydetmektedir. İlk derece mahkemesi, olayın diğer mağduru V.S.’nin ifadesi, yapılan atış sayısı ve maktulün uzun mesafeden vurulmuş olması gibi mevcut diğer delillere dayanarak başvuran hakkında mahkûmiyet kararı vermiştir.

35. Mahkeme, yukarıdaki hususları dikkate alarak, başvuranın polisle gerçekleştirdiği telefon görüşmesinin kayıtlarının delil olarak kullanılmış olmasının, Sözleşme'nin 6/1. maddesi kapsamında güvence altına alınan adil yargılanma hakkının ihlaline neden olmadığı kanaatine varmıştır.

36. Dolayısıyla, başvurunun bu bölümü, Sözleşme'nin 35/3. maddesi kapsamında açıkça dayanaktan yoksun olup, Sözleşme'nin 35/4. maddesi uyarınca reddedilmelidir.

B. Başvuranın tutukluluğuna ilişkin şikâyetler hakkında

37. Başvuran, Sözleşme'nin 5/3. maddesine dayanarak, tutukluluk süresinin uzunluğundan şikâyetçi olmuştur. Başvuran, ayrıca, Sözleşme'nin 5/4. maddesini öne sürerek, tutukluluğunun kanuna uygunluğuna itiraz edebileceği etkin bir iç hukuk yolunun bulunmadığını ileri sürmüştür.

Sözleşme'nin 5. maddesinin ilgili bölümü aşağıdaki gibidir:

“3. İşbu maddenin 1.c fıkrasında öngörülen koşullar uyarınca yakalanan veya tutulan herkes (...) makul bir süre içinde yargılanma ya da yargılama süresince serbest bırakılma hakkına sahiptir. Salıverilme, ilgilinin duruşmada hazır bulunmasını sağlayacak bir teminat şartına bağlanabilir.

4. Yakalama veya tutulma yoluyla özgürlüğünden yoksun kılınan herkes, tutulma işleminin yasaya uygunluğu hakkında kısa bir süre içinde karar verilmesi ve eğer tutulma yasaya aykırı ise, serbest bırakılması için bir mahkemeye başvurma hakkına sahiptir.”

38. Mahkeme, Sözleşme'nin 35/1 maddesi uyarınca, sadece, iç hukuktaki nihai karar tarihinden itibaren altı ay içerisinde yapılan başvuruları değerlendirmeye alabileceğini hatırlatmaktadır. Herhangi bir merciinin fiilleriyle ilgili olarak başvurulabilecek etkin bir iç hukuk yolunun mevcut olmadığı hallerde, altı aylık süre, şikâyet konusu fiilin gerçekleştirildiği tarihten itibaren işlemeye başlar.

39. Mahkeme, somut davada iki ayrı tutukluluk sürecinin söz konusu olduğu kanısındadır. İlk süreç, 15 Kasım 2005 tarihinde başlamış ve Ağır

Ceza Mahkemesinin başvuran hakkında mahkûmiyet kararı verdiği 6 Temmuz 2006 tarihinde sona ermiştir. Daha sonra, başvuran, Yargıtay'ın 22 Kasım 2007 tarihli kararına kadar, “yetkili bir mahkeme tarafından verilen mahkûmiyet kararının ardından” hükümlü olarak cezaevinde kalmıştır. İkinci süreç ise, ilk derece mahkemesi kararının Yargıtay tarafından bozulduğu 22 Kasım 2007 tarihinde başlayıp, Ağır Ceza Mahkemesinin kararını açıkladığı 8 Nisan 2008 tarihinde sona ermiştir.

40. Mahkeme, 8 Nisan 2008 tarihinden itibaren, başvuranın bir kez daha “yetkili bir mahkeme tarafından verilen mahkûmiyet kararının ardından” hükümlü durumuna geçtiğini gözlemlemektedir (bk. diğerleri arasında, *Turan / Türkiye* (k.k.), no. 879/02, 27 Ocak 2005). Buna göre, başvuranın tutukluluğu 8 Nisan 2008 tarihinde sona ermiş, ancak, başvuran, 5 Ekim 2009 tarihinde, yani altı aylık süre geçtikten sonra Mahkeme'ye başvurmuştur.

41. Dolayısıyla, başvurunun belirtilen süre içerisinde yapılmadığı ve altı ay kuralına uyulmadığı gerekçesiyle, başvurunun bu bölümü, Sözleşme'nin 35. maddesinin 1. ve 4. fıkraları uyarınca reddedilmelidir.

C. Yargılamaların uzunluğuna ilişkin şikâyet hakkında

42. Başvuran, Sözleşme'nin 6/1 ve 13. maddelerine dayanarak, hakkındaki ceza yargılamalarının süresinin makul süre şartına uygun olmadığını ve yargılamaların uzunluğuna itiraz edebileceği etkin bir iç hukuk yolunun bulunmadığını ileri sürmüştür.

Sözleşme'nin 6/1 maddesi aşağıdaki gibidir:

“Herkes davasının, medeni hak ve yükümlülükleriyle ilgili uyuşmazlıklar (...) konusunda karar verecek olan, (...) bir mahkeme tarafından, (...) makul bir süre içinde görülmesini isteme hakkına sahiptir.”

Sözleşme'nin 13. maddesi aşağıdaki gibidir:

“Bu Sözleşme’de tanınmış olan hak ve özgürlükleri ihlal edilen herkes, söz konusu ihlal resmi bir hizmetin ifası için davranan kişiler tarafından gerçekleştirilmiş olsa dahi, ulusal bir merci önünde etkili bir yola başvurma hakkına sahiptir.”

43. Mahkeme, Sözleşme’nin 35/1. maddesi uyarınca iç hukuk yollarının tüketildiği varsayılsa dahi (bk. *Turgut ve Diğerleri / Türkiye* (k.k.), no. 4860/09, 26 Mart 2013), somut şikâyetin aşağıdaki gerekçelerle açıkça dayanaktan yoksun olduğu kanaatindedir.

44. Mahkeme, dava dosyasındaki bilgilere göre, yargılamaların, iki derecede, 3 yıl 8 ay sürdüğünü gözlemlemektedir. Mahkeme, davanın konusu ve başvuranın itham edildiği suçların ağırlığı göz önüne alındığında, bu sürenin çok uzun olmadığı kanaatindedir. Ayrıca, ulusal makamların uzun bir süre etkisiz kalmaları gibi bir durum da söz konusu değildir. Bu durumda, başvuran, Sözleşme ihlaliyle ilgili şikâyetinde, Sözleşme’nin 13. maddesi uyarınca bir hukuk yoluna başvurmayı gerektiren savunulabilir bir iddiada bulunmamıştır.

45. Dolayısıyla, başvurunun bu bölümü de açıkça dayanaktan yoksun olup, Sözleşme’nin 35. maddesinin 3. ve 4. fıkraları uyarınca reddedilmelidir.

Bu gerekçelerle, Mahkeme, oy çokluğuyla,

Başvurunun kabul edilemez olduğuna *karar vermiştir*.

Stanley Naismith
Yazı İşleri Müdürü

Guido Raimondi
Başkan